

AZİZ
GÖKDEMİR

YANGINDAN
SONRA

AZİZ GÖKDEMİR

YANGINDAN
SONRA

Can aędaş

Yangından Sonra, Aziz Gökdemir

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Mert Tanaydın

Düzeltilti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

64. sayfada kullanılan fotoğraf: Girl with hair across her face

© Mark McQuade

Kullanım izni: creativecommons.org/licenses/by-nd/2.0/

Dięer fotoęraflar: Aziz Gökdemir

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4118-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750741180

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AZİZ GÖKDEMİR

YANGINDAN
SONRA

ÖYKÜ

♥can

AZİZ GÖKDEMİR, 1967'de doğdu. Robert Kolej ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nde okuduktan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşti. Şirin ve sorunlu bir kasaba olan Washington DC'de 1990'lı yıllardan bu yana yaşamını editör olarak sürdürüyor. Aynı zaman aralığında Aras Yayıncılık'la birlikte altı kitaplık William Saroyan dizisini yönetti, Saroyan'ın Türkiye'de tanınmayan önemli öykülerinin yanında ilköğrenlik yıllarında yazılmış şiir ve öykülerin de ilk kez Türkçeye kazandırılmasına katkıda bulundu. *Agos*, *Armenian Weekly*, *Cumhuriyet*, *E*, *Notos*, *Öykü Gazetesi*, *Öykülem* ve *Sarıncı Öykü*'de yazı ve öyküleri yayımlandı. *İç İçe Geçmiş İstanbul Öyküleri* (1998) ve *Gökyüzü Defni* (2013) adlı iki kitabının yanı sıra *Bağzı Şeylere Öyküler* (2013), *Öyküden Çıktım Yola* (2014) ve *Kısa Film Öyküleri* (2017) adlı seçkilerde yer aldı. İlk kitabının kapanış öyküsü, Almanya'nın Sesi Radyosu'nun 1997 Edebiyat Yarışması'na katılan kayda değer metinleri yayımladığı *Yaşam İzleri* (1998) / *Lebensspuren* (2000) adlı derlemelerde de yer aldı. Son kitabı, İtalya'da iki dilde yayımlanan *Narrazioni notturne a Villa d'Este / Este Sarayı'nda İhtiyar Heyetiyle Bir Öykü Akşamı*'dir (2017).

İÇİNDEKİLER

Çekirdek Ailemizin Son On Beş Yılı.....	11
Civan	13
İçimdeki Den(s)iz	19
Orada Bir Oğul Var Uzakta	27
Biz Kardeşlik.....	55
Dünyada Ben	63
Bu Hayat.....	73
Seksen Saniye.....	85
Siyah Bir At.....	97
Ben, Selin	107
<i>The End</i>	113
Not	153

Çekirdek Ailemizin Son On Beş Yılı

		Babam	Annem	Ferhan	Neslihan	Civan	Ben, Selin
<i>Orada Bir Oğul Var Uzakta</i>	2006	53	46	24	21	17	6
	2007	54	47	25	22	18	7
<i>Biz Kardeşlik</i>	2008	55	48	26	23	19	8
<i>Dünyada Ben</i>	2009	56	49	27	24	20	9
<i>The End</i>	2010	57	50	28	25	21	10
	2011	58	51	29	26	22	11
<i>Bu Hayat</i>	2012	59	52	30	27	23	12
<i>Civan</i>	2013	60	53	31	28	24	13
	2014	61	54	32	29	—	14
<i>Seksen Saniye</i>	2015	62	55	33	30	—	15
<i>Siyah Bir At</i>	2016	63	56	34	—	—	16
	2017	—	57	35	—	—	17
	2018	—	58	36	—	—	18
<i>İçimdeki Den(s)iz</i>	2019	—	59	37	—	—	19
<i>Ben, Selin</i>	2020	—	60	38	—	—	20

CİVAN

Bu oda benim odam değil. Üstelik, hastane odası gibi de değil.

Bir dakika, hastanede ne işim olabilir, nereden aklıma geldi?

Hatırlamaya çalışıyorum; beynim birkaç saniye sonra pes ediveriyor, her taraf kararıyor.

Kaç dakika şuursuz yattığımı kestiremiyorum. Tekrar gözlerimi açtığımda dilimle ağzımın içini yoklayıp kuruluk derecesini ölçmeye çalışıyorum. Garip, hiç susamamışım. Hasta olan insan uyanınca hemen su istemez mi?

Yine aynı sorular: Ne kadardır buradayım? Burası neresi?

Hay Allah, beynimi zorlayınca sigortayı attırdım yine. King Kong'un elini yumruk yapmasıyla tombul parmakları arasında kayboluyorum, kim bilir kaçınıcı kez.

Görüntüler gece treninin hızla akan ışıklı pencereleri gibi, kopuk kopuk, bulanık, apar topar geçip gidiyorlar.

Sırtüstüyüm, zor nefes alıyorum, çevremde en az on kişi. Birisi kalabalığı zapt ederken bir diğeri elime yapışmış, bir şeyler söylüyor. Bir üçüncüsü ıslak mendille alnımı siliyor, mendilin kanlandığını görüyorum hayal meyal. Hemen öncesi, hemen sonrası yok.

İkinci karede, karga tulumba taşınıyorum. Yüzümde güneş, yüzümde gülümseme (galiba). Koşarak bir köprüden geçiyoruz; çoğunluk ters yöne yürüyor.

Üç: Kafamı kapının camına tosluyorum. “Arkadaşlar,” diyor birisi, “polisin Gezi’de öldüremediği adamı burada halletmeyelim. Biraz dikkat, biraz ciddiyet.” Kıkırdıyor bir ikincisi. Şakalaşabiliyorlar, demek ki durum çok ciddi değil. Ölmeyeceğim. Ben de gülüyorum (galiba).

Dört: Papyonlu bir kadın, bir erkek, başımda, bana bakmadan konuşuyorlar. “Lobideki hayhuyda kaynar bu.” “437 boş, küvet tıkalı ya.” “Tamam, oraya yerleştir, ben doktoru göndertiyorum.” “Ambulans çağırsak...” “Şu sol kolu kırık kız için iki saat önce çağırdım, hâlâ yok. Doktor baksın, öyle derse bizim servis arabasıyla ikisini de götürürüz.”

Beş: Birisinin sırtındayım. Başımı yan çevirip ensesine yaslıyorum. Briyantın kokusu. İp kopuyor. Çok derinlerden gelen bir çın sesi. Asansör herhalde, kilise çanı olacak değil ya.

Halının kokusu geliyor bu kez burnuma. Yanağım halıya yapışmış, zor ayrılıyor başımı tavana doğru çevirirken. Tavan uzak, çok uzak. Solumda duvar, odanın kapısı, elimi uzatabilsem dokunacağım. Ama elimi kolumu oynatamıyorum. Belki de kırıktır diye korktuğumdan. Sağ tarafımda da yar gibi yatak yükseliyor. Üzerine yatacaklarına yanına koymuşlar beni. Çarşafı şunu bunu kana bularım diye olacak.

Oda yavaş çekim netleşirken sesler duymaya başlıyorum. Kanyon duvarının hemen ötesinde, belki de yatağın ayakucundalar, ama kafamı kaldırmaya çalışmak gibi bir akılsızlığa girişmeyeceğim.

“Sen dolandıkça benim başım dönüyor,” diyor bir kadın sesi.

“Çoraplarımı arıyorum deminden beri dedim ya.”
Bu da bir erkek.

“Yatağın üstündekiler değil mi?”

“Onlar siyah; füme lazım.”

“Onu da koymuştum, yatağın öbür tarafına bir bak, belki battaniyeyi silkince düşmüştür... İlla yatağını kendisi yapacak.” Havaya söylenmiş bir cümle bu sonuncusu. Cevap yerine pat pat bana doğru yaklaşan ayak sesleri. Somurtan cinsten adımlar, böylesi bir yerlerden bana tanıdık. Ama ne kadar zorlasam hiçbir ayrıntı gelmiyor aklıma. Birilerinin oğlu, öğrencisi, erkek arkadaşı olmalıyım ben, ama kimlerin?

“Aa!” diyor çıplak ayakların sahibi. “Gözünü açmış bu; bize geldi demektir.” O da ne demekse.

Gri pantolon. Beyaz gömlek, yakası, kol düğmeleri iliklenmemiş. Saçlar biraz dağınık, bembeyaz. Gülümseyerek bana doğru eğiliyor. “Evlad, nasılsın? Kafan ağrıyor mu çok? Seni getirenler aralarında konuşurken duyduk, gaz bombasının kapsülünü tam alınının ortasına yemişsin.”

“Hiçbir şey hatırlamıyorum,” diyorum. “Ama şimdi ağrım filan pek yok.”

“Adını hatırlıyor musun peki?”

Zor soru. Gözlerimi yumuyorum; nerelerdesin adım? Çık kafamdaki kuyudan, göster kendini. Ve geliyor aniden aklıma, dua etmişim de kabul olmuş gibi. “Civan,” diyorum. “Adım Civan!” Sevinçten neredeyse ağlayacağım. Ötesi hâlâ kapkara bir uzay, ama adımları hatırladım ya, gerisi gelir elbet.

Çorapsız adam benim kadar sevinçli görünmüyor. “Aşağıda girerken bir an kendine gelip kocaman yazıyı görmüş olmayasın?” diyor ağır ağır.

“Ne yazısı?”

Uzanıp sehpadan bir not defteri alıyor, yüzüme doğru yaklaştırıyor. Anteti okuyorum. Hımh.

“Civan Oteli’ndeyim, öyle mi? Ne tesadüf..”

“Biraz öyle. Neyse, adın Civan diyelim. Benimki Ta-

vit.” Göremediğim sese doğru başını çeviriyor. “Bu da eşim, Sırpuhi.”

Gözleri kocasına şaşılacak kadar benzeyen bir kadın yüzü beliriveriyor yatağın tepesinde. Mavi röfleler var beyaz saçında; tıpkı büyük nineminki gibi. Karbon kâğıdı, savaş kuşağının saç boyası. “Ne kadar da genç, yavrum,” diyor kadın, sonra da birden kocasına, “hadi siyah miyah giyiver şunları, geç kalacağız.”

Davetsiz misafir olduğuma ayıyorum aniden. “Bu oda boş demişlerdi, kusura bakmayın,” diyorum. “Sizi rahatsız ettim. Beni yanlışlıkla buraya getirmiş olacaklar.”

Gülümseme sırası bu kez mavi saçlı kadında. “Yanlışlık yok, çocuğum. Bu oda boş, ama biz hep buradayız.”

“Yan yana yattığımız yer,” diyor Tavit Bey. Yatağın köşesine yanaştırdığı minik bir pufun üzerine oturmuş, çoraplarını giymekle meşgul.

“Bir tarihte yani.”

“Ne zaman topladılar mezarlarımızı *anusig*?”¹

“Bin dokuz yüz otuz dokuz. Buncağız daha dünyada yoktu, ne bilsin bunları.”

“Öğrenir; bundan sonra vakti bol nasıl olsa.” Sıra ayak-kabılarda şimdi; başını sallıyor bağcıklarını bağlarken.

Kafamdaki yüzlerce soruyu sormak için ağzımı tam açıyorum ki kapı aralanıyor. İki kişi: Biri lobide benim başımda müdür ya da konsiyerjle konuşan kız, öbürü uzun saçını topuz yapmış beyaz gömleklili bir hanım, belli ki doktor. Üçümüz de yeni gelenlere bakıyoruz. Kimse bir şey söylemiyor. Doktorun ağzı ince, düz bir çizgi; elleri cebinde, başını öne doğru eğip bana bakıyor önce, çömelip birkaç saniye nabzımı dinledikten sonra da aniden kalkıp gidiyor. Otel görevlisi kızın eli ağzında şimdi,

1. (Erm.) Tatlım.

ayaklarından yere çakılı gibi. Sonunda o da çıkıyor odadan, kapıyı kapatmayı unuttuğundan doktorun ardından koşturduğunu duyabiliyorum.

Bütün bunlar topu topu on-yirmi saniye içinde olduğundan ben de bu halimle çabucak reaksiyon göstermiyorum.

Neden sonra odadakilere dönüp, “Hadi beni kendi halime bırakmalarını anladım da,” diyorum, “sizi görmedi mi bunlar? Yol geçen hanı mı burası?”

“Ben hazırım,” diyor Tavit Bey, beni duymamış gibi. Bakıyorum düğmeler ilikli, ceket de giyilip saça başa çekidüzen verilmiş.

“Dur,” diyor, adını söylemeyi beceremeyeceğim kadın, “çıkınız şimdi.”

Yatağın çevresinden dolaşıp yanıma çömeliyor. Tayyörün eteğinin ince kumaşı çıplak göğsümü okşuyor bir an; üzerimde ne gömlek ne de fanila olduğunu ilk kez o an fark ediyorum. Ellerim de böğrümde kavuşmuş, ne zaman yaptım hatırlamıyorum. Sır... Sırpuhi Hanım iki elimi birden kavırıyor. Sanki parktayım tekrar. Tutunacak bir şey bulunca artık titremiyor eli. Ben de bir anda gevşediğimi hissediyorum; büyük bir kavganın sonunda gelen bir barışmışlık duygusu, bir acayip sükûnet kanat geriyor üzerime. Kocasına bakıyor şimdi, ama onun gözü pencerede, tavanda, halıda, benden başka her yerde.

“Civan,” diyor mavi saçlı kadın, “Civan. Sana söylememiz gereken bir şey var.”

Yangından Sonra dört çocuklu bir çekirdek ailenin makus talihini anlatıyor. Tek tek bireylere yoğunlaşan bu öyküler, bir yandan günümüz Türkiye'sinde koşulların çarptığı insanları bir yandan da büyük umutlarla hayaller ülkesine göçenlerin yaşadıklarını gözler önüne seriyor. Aziz Gökdemir'in incelikli kurgusuyla birbirlerine bağlanan ve iç içe geçen bu öykülerde farklı dünyalardan, farklı kuşaklardan insanların adeta bilinç fotoğrafları çekiliyor ve kaderleri şaşırtıcı tekniklerle aktarılıyor.

Gidenleri, vazgeçen ve terk edenleri, çalkantılı geçmişten yeni dünyanın hayallerine açılırken yolun yarısında kaybolanları, yaşanan hayal kırıklığı ve hüsrani sanki bir albüm şeklinde gözler önüne seriyor *Yangından Sonra*. Hayatta kalanlar ile göçüp gidenlerin hikâyelerini birbirine teyelliyor.

#aile #yenidünya #istanbul #büyükumutlar #hayalkırıklığı #bilinçakışı #intihar #göçmenlik

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-4118-0

9 789750 741180